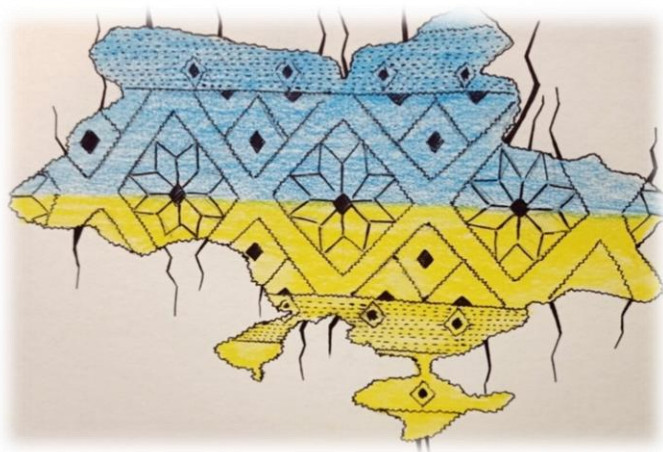

Управління освіти
виконавчого комітету Рівненської міської ради
Рівненський ліцей № 13

**XXIII Всеукраїнський конкурс учнівської
творчості «Об'єднаймося ж, брати мої»**

Номінація «Література»

На перехресті темряви й віри в Україну

Панчук Ярослава Ігорівна
учениця 5 класу
Рівненського ліцею №13
Керівник
Лещик Світлана Василівна

Рівне 2023

Ярослава, Яся, Ясочка... Тендітна дівчинка з глибокими смарагдовими очима, які допитливо заглядають у душу світові. Україночка, у грудях якої б'ється маленьке, але таке велике серце щирої патріотки, готової захистити й обігріти добром усю Україну, а крилами-ручками закрити кожного воїна та вберегти рідну землю від загарбників. Перші несміливі віршики Ярослава склала в садочку, але справжній талант розкрився в школі. Її поезії про рідну землю, нескорений народ, мужніх захисників, безмежну віддану любов до України, родини, учителів.

Дітлахи повітряних тривог

Дітлахи повітряних тривог
Носять в рюкзаку останнє щастя,
Вірять в небеса і ППО,
Янгола браслетик на зап'ясті.

Дякують за ніч і день новий,
За усмішку в обіймах мами,
Крізь жахи в перебігу новин
Мріють залишатись дітлахами...

Гратися, співати в укриттях
Й бути на сторожі щохвилини,
Цінувати миті і життя,
Кожен подих і свою країну.

І любити, як ніхто й ніде,
Рідний дім, стіну з одним люстерком-
Та стіна ніколи не впаде,
І нікому наш народ не стерти.

Рідне слово, рідна мова

Народилось слово і пішло по світу,
Продзвеніло всюди, як гірський кришталь.
Научило слово людство в правді жити,
Радість дарувати, розганять печаль.

І створило слово загадкову мову –
В кожного народу є тепер своя –
Хай бринить на щастя сміхом веселковим,
Лине, наче щира пісня солов'я.

Я візьму те слово і теплом зігрію,
Донесу у віршах до сердець
людських –
Мова буде жити, збереже надію
І не дасть упасти на стежках вузьких.

Тільки вернись живим

Просто вернись додому,
Просто вернись живим.
Сила і честь – на шевронах,
В серці – вогонь і дим.

Воїне, друже, брате...
Де б ти не був, та знай:
Кожна піщинка варта
Битви за рідний край.

Бога молю: хай згинуть
Нечисті й вороги,
Хай над землею линуть
Вільним ключем птахи.

Тільки вернись додому,
Тільки вернись живим.
Подвигом, попри втому,
Ти захищаєш дім...

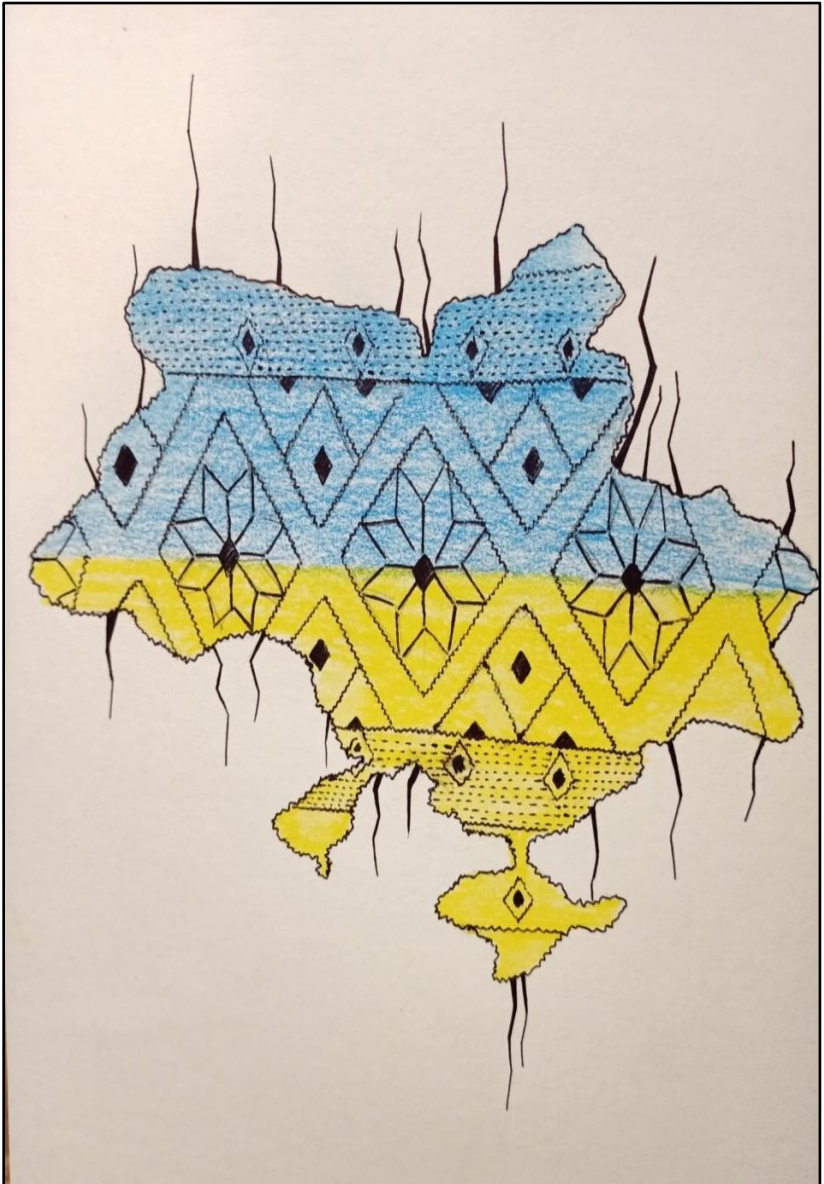
Нескорена

Сили небесні, вітри стоголосі
Виють на місяць вгорі.
Ниточка болю вплелася в волосся —
Сядь і навзрид говори.

Поле, пооране мінами, градами, —
Стій! – будяками зійдеш.
Світ закриває очі від правди,
З вірою в Бога й людей.

Світ не турбує моя Україна.
Зникни чи просто промовч.
Виє до схрипу, повзе на колінах,
Зригує жовч.

Зранена, зболена, тільки нескорена —
Знищить усіх ворогів.
Серце, вогнем загартоване, Воїна
Б'ється до скону віків!

Якого кольору країна

Коли б мене, малу, спитали:
Якого кольору країна?
Лугів зелених чи печалі,
Світанків неба чи калини?

Чи усмішки очей дитячих,
Що ловлять зайчиків на стелі?
Чи щастя мам, котрі не плачуть,
Ховаючись в кутках оселі?

Коли б мене, малу, спитали...
Я б розгадала парадигму:
На тлі гарячого металу,
Країна - кольору індиго.

Країна - щедрості і люті,
Із вишиванкою на серці,
Країна, де найкращі люди,
Країна ангелів у берцях.

Листівка

Йшов Святий наш Миколай
Через поле, ліс і гай,
Подарунків ніс торбину
Тим, хто береже країну –
У окопи, до солдатів,
Миколай спішив на свято.
Передам і я листівку –
Хай нагадує домівку,
Де любов з пахучим чаєм...
Повертайтеся, чекаєм!

Перша вчителька

Перший раз до школи, перший раз за парту,
Букви-закарлючки, складені в слова...
Перша, найрідніша, вчителька на варті –
Стежить, як крізь терни проросте трава.

Скільки нам турботи віддано щоразу,
Втілено надії татів і матусь.
Ми з усім справлялись, рятувала фраза: «Не кажи –
не вмію, а кажи – навчусь!»

Все було: і радощі, і багато горя –
Нам достоту випало болю і страждань.
Гуртувались в укриттях, темних коридорах,
Та коли ми разом всі – не страшна біда.

Люба наша вчителько, золота і щира,
На шляху пізнання – сонце у пільмі,
Низько Вам вклоняємось і бажаєм миру,
Дякуєм, що вирости справжніми людьми!